ایران ورزشی

www.inn.ir/sport | iranvarzeshii | روزنامه صبح ایران ● سال سی‌ام ● چهارشنبه ۱۳ آبان ۱۴۰۵ ● 4 Nov 2026 ● ۲۴ جمادی‌الاول ۱۴۴۸ ● شماره ۸۲۵۵ ● ۱۰هزار تومان

مأموریت سخت رحمتی در خانه آرکاداغ

جوان‌ها برای نجات گل‌گهر

۹ غایب در ترکیب اصلی تیم رحمتی

چشم امید ترکمنستانی‌ها به «مکان ساپاروف»

۵

حسن حبیبی، یک روز پس از علیدوستی با فوتبال ایران خداحافظی کرد

پایان استاد ستاره‌ساز

- عارف: حبیبی عمر خود را صرف اعتلای فوتبال کرد
- کریکندی: حبیبی و علیدوستی جایگزین ندارند
- شاهرخی: حبیبی به ما درس فوتبال و زندگی داد

۲ ۸

از اشک‌های ترانه تا روایت تلخ معادی و بغض پیشکسوتان فوتبال

آخرین وداع با مرد اخلاق

پیام تسلیت خاتمی به خانواده علیدوستی

۲ ۵

تعویق جام ملت‌ها؛ شایعه بزرگ رنگ واقعیت به خود گرفت

ترمز AFC در جاده ریاض

تقویم جدید لیگ، بازگشت جام حذفی

۲

افشای نامه‌های استقلال به هیأت رئیسه برای دریافت جام

شیپور جنگ به صدا درآمد

۷

دفاعیه تارتار مقابل ابوالقاسم‌پور

در شأن من نیست به بازیکن زنگ بزنم

بیفوما؛ بمب ساعتی در دستان پرسپولیس

۶ ۵

سرمقاله

تا هستند، قدرشان را بدانیم

علی جوادی
سردبیر

بهانه دیدار، مراسم دورهمی پاسی‌های قدیمی بود. مراسمی که به همت حسین فرکی عزیز برگزار می‌شد تا همه بازیکنان قدیمی پاس، دور هم جمع شوند و دیداری تازه کنند.

آن شب، به دعوت حسین فرکی، میهمان مراسم بودم. حسن حبیبی را آنجا دیدم. مثل خیلی‌های دیگر از جمله همایون شاهرخی و رضا مشحون.

آنقدر نام بزرگ جمع بود که نمی‌توانم اسم همه را بنویسم. دیدار من با حسن حبیبی مثل همیشه بود... ذوق زدگی از دیدن دوباره این بزرگمرد فوتبال ایران... و رفتار محترمانه‌ای که ناشی از تواضع محض این مرد بود. نه اینکه حالا به دلیل عزلت و خانه‌نشینی مجبور به رفتار محترمانه باشد. روزگاری که سند تمام فوتبال ما را به نام این مرد بزرگ زده بودند، همین بود. زمانی که سرمربی تیم امید بود یا روزهای سرمربیگری آرارات. او نمونه کامل یک پاسی بود: منضبط، منظم، جنتلمن، محترم و البته متواضع.

در این ۳۵ سال که کار رسانه‌ای می‌کنم، هیچ گاه ندیدم که از این چهارچوب خارج شود. او همیشه همین بود. آنقدر محترمانه رفتار می‌کرد که چاره‌ای جز احترام متقابل نداشته باشی.

بزرگ بود اما سعی نمی‌کرد عظمتش را با تحقیر دیگران به دست بیاورد. نام بزرگ «حسن حبیبی» سهم و حق زیادی از فوتبال ایران داشت؛ اما هیچ مقطعی از تاریخ ۵۰ سال اخیر فوتبال ایران، او سهمی طلب نکرد، فریادی نزد و منتی به فوتبال ما نگذاشت.

روزگاری که فوتبال ایران، آلوده قراردادهای میلیاردی نشده بود، تیم فوتبال آرارات با نام حسن حبیبی گره خورد. او ستاره‌های فراوانی از بازیکنان بااستعداد ارامنه به فوتبال ایران معرفی کرد که همگی به ستاره‌های درخشان فوتبال ما تبدیل شدند. با این حال، زمانی که دانست مدیران باشگاه ریشه‌دار آرارات، از پس هزینه‌های کمرشکن فوتبال بر نمی‌آیند، بی‌صدا کنار کشید تا مبادا غبار حاشیه و بی‌اخلاقی این فوتبال، روی او هم بنشیند.

با رفتن حسن حبیبی، آسمان فوتبال ما تاریک شد. البته روزنه‌های نور هنوز به روی فوتبال ما بسته نشده. از این جنس، البته بزرگانی مانند حشمت مهاجرانی، همایون شاهرخی، حسین فرکی، حمید استیلی، محمد خاکپور و... را داریم که تحت هیچ شرایطی راضی به قربانی کردن اخلاق نمی‌شوند. حسن حبیبی را در ۲۰ سال پایانی زندگی، کاملاً فراموش کرده بودیم. کاش قدر زنده‌ها را بدانیم.